

I

*P*eter McDowell zat in zijn kantoor, omgeven door kartonnen dozen, nadat hij de ergste week van zijn leven had meegemaakt. De afgelopen maand was een nachtmerrie geweest, niet alleen voor hem, maar voor iedereen op Wall Street. Peter staarde naar het scherm op zijn bureau, wat hij al sinds de vroege ochtend had zitten doen, evenals de afgelopen vijf dagen. Het was vrijdag 10 oktober 2008 en de aandelenprijzen waren sinds maandag gekelderd. Het was de ergste beurskrach sinds de Grote Depressie.

In de afgelopen weken hadden zich historische gebeurtenissen voltrokken die de instorting van het kaartenhuis hadden ingeluid. Zesentwintig dagen eerder had Lehman Brothers, een van de oudste en meest gerespecteerde investeringsbanken, faillissement aangevraagd en daarmee de financiële wereld geschokt. Nog schokkender was het feit geweest dat de regering weigerde de bank te hulp te schieten, hoewel ze dat zes maanden eerder wel had gedaan bij Bear Stearns, die was overgenomen door JP Morgan Chase. Vlak voor de historische aankondiging van Lehman Brothers had de Bank of America aangekondigd het even eerbiedwaardige en gerespecteerde

Merrill Lynch over te nemen. De investeringsbanken en financiële instituten wankelden als dronkaards door heel Wall Street en diverse kleinere banken waren al gesloten. De dag nadat Lehman Brothers faillissement had aangevraagd, had de grootste verzekeraar van het land vijfennegentig procent van zijn waarde verloren en zes dagen later was hij verwijderd van de Dow Jones.

Terwijl iedereen wankelde onder de dagelijkse alarmerende berichten, liet Whitman Broadbank, de investeringsbank waar Peter McDowell voor werkte en waar hij zijn flitsende carrière had opgebouwd, weten dat ook zij over de kop ging. Peter had het drie dagen eerder te horen gekregen, terwijl de effectenbeurs bleef kelderen. Hij leunde met zijn hoofd tegen de dozen op zijn bureau en kon het maar moeilijk bevatten. Die avond zouden ze om zes uur hun deuren sluiten. Peters gouden carrière, en zijn beroemde, risicovolle investeringen, die eerder altijd buitengewoon succesvol waren geweest, behoorden tot het verleden. Hij stopte alles wat er nog over was in zijn kantoor in dozen. Hij had het zijn vrouw Alana en hun twee jongens, Ryan en Ben, de avond ervoor verteld.

‘Wat betekent dat, pappa?’ had Ryan hem met paniek in zijn ogen gevraagd. Hij was veertien jaar. Peter durfde de lijst met alles wat voor hen zou gaan veranderen niet op te sommen. Alles moest worden verkocht. De firma zat tot zijn nek in de schulden. De aandelen die Peter zo gretig had aangekocht en die vaak de basis vormden van zijn inkomen en die het grootste deel van zijn persoonlijke vermogen uitmaakten, waren nu waardeloze papieren geworden. Het huis in de Hamptons, het privévliegtuig waarvan hij gedeeltelijk eigenaar was, het penthouse aan Fifth Avenue, privé scholen, creditcards, de Ferrari waarmee hij speelde in de weekenden en waarin de jongens zo graag reden, Alana’s Bentley en de spiksplinternieuwe Rolls-Royce waren verleden tijd. Het waren

allemaal dure, onbelangrijke speeltjes en symbolen van zijn succes. Belangrijker was dat hun zekerheid en hun manier van leven als sneeuw voor de zon waren verdwenen. Hij had al zijn geld geïnvesteerd in Whitman Broadbank, en wat hij verder nog bezat, had hij de afgelopen vijf dagen verloren tijdens het instorten van de aandelenbeurs. Er was praktisch niets meer over, of zo weinig dat het niets voorstelde. Er was geen enkel aspect van Peters leven dat niet werd geraakt door wat er nu gebeurde met de economie, behalve zijn huwelijk en zijn jongens. Alana had hem pijnlijk zwijgend aangestaard toen hij hun uitlegde wat er aan de hand was. Maar zelfs Peter kon het nog niet helemaal bevatten. Niemand kon het bevatten. Een dag eerder had IJsland zichzelf failliet verklaard en zijn beurs gesloten, en over de hele wereld keken andere landen in paniek toe hoe de Amerikaanse aandelenbeurs instortte en implodeerde.

Eindelijk lukte het Peter zijn blik los te rukken van het scherm waardoor hij een week lang gebiologeerd was geweest. Zijn secretaresse was die ochtend al vertrokken en in de gangen was het stil. Anderen deden hetzelfde als hij: ze stopten persoonlijke spullen in dozen en droegen die naar beneden. Ze waren allemaal geconfronteerd met het abrupte einde van hun carrière en de ingrijpende veranderingen in hun leven die daarvan het gevolg waren.

Peter stond op en liet een van de dozen vallen in de deuropening. Hij kon zich moeilijk voorstellen wat voor werk hij nu zou moeten doen. Links en rechts werden mensen ontslagen en voor de paar banen die overbleven, waren er honderden overgekwalificeerde kandidaten. In de stoelendans van het financiële spelletje bleven er duizenden over zonder stoel, en Peter was niet beter af dan de rest. De afgelopen eenentwintig jaar had hij ongekend veel succes gehad, sinds hij op zijn vijfen-twintigste meteen na zijn studie economie was gaan werken

voor de rijzende ster Whitman Broadbank. Nu, op zijn zesenvoertigste, was hij zo goed als failliet en zat hij zonder werk, net als bijna iedereen die hij kende, met uitzondering van de paar geluksvogels die de vloedgolf van de afgelopen maand hadden overleefd. Hij kende niemand die er niet door was getroffen.

Peter was jarenlang beroemd geweest, door bijna elke deal die hij had gesloten, maar dit keer niet. Dit keer was hij samen met de rest diep gevallen. Er was een einde gekomen aan zijn geluk. Hij had niet verwacht dat zijn carrière zo zou eindigen, maar het was nog niet helemaal voorbij. Hij was niet van plan om op te geven. Hij was bereid alles te doen wat nodig was om deze puinhoop op te ruimen en zijn broekriem aan te trekken, en hij wist dat hij vroeg of laat zou terugkeren. Hij wist alleen nog niet wanneer en hoe hij dat voor elkaar moest krijgen. Maar voorlopig zou het zwaar zijn. Daar had hij Alana en de jongens voor gewaarschuwd. Dat weekend zouden ze zowel het huis in de Hamptons als hun appartement in New York te koop zetten, hoewel de prijzen voor onroerend goed al waren gezakt en nog veel verder zouden zakken. Hij zou pakken wat hij ervoor kon krijgen. En zodra het appartement in New York was verkocht, zou hij moeten bedenken waar ze moesten gaan wonen. Maar hij wist dat ze, zolang ze als gezin bij elkaar bleven, het wel zouden redden.

Ze moesten deze verschrikkelijke periode zien door te komen en bedenken wat ze zouden gaan doen en welke weg ze zouden inslaan. Hij had bedacht dat hij een baan kon aannemen bij een kleine, lokale bank, ergens buiten New York, totdat hij zijn comeback kon maken op Wall Street als de economie weer was hersteld. Hij was opgegroeid in een klein stadje in Massachusetts en beseftte dat hij New York een tijdje zou moeten verlaten om opnieuw te beginnen. Hij had daar de afgelopen week elke nacht over liggen piekeren. Het enige wat hij nog over had, was een hoop waardeloze aandelen en het

contante geld dat ze op zak hadden, wat niet veel was.

Hij had erop gestaan dat Alana het echtpaar dat huishoudelijk werk voor hen deed en bij hen inwoonde, eerder die week zou ontslaan. Ze konden hen niet meer betalen. Het echtpaar had het goed opgenomen en gezegd dat ze het wel begrepen: ze hadden meerdere vrienden die in dezelfde situatie verkeerden. Bovendien waren ze zo slim geweest hun geld op een spaarrekening te zetten. Hij moest in zichzelf lachen om het feit dat hun huishoudelijke hulpen er financieel beter voor stonden dan hij op dat moment. Hij had hen aangespoord hun geld te beleggen, maar zij hadden gezegd dat ze geen enkele bank of beleggingsmaatschappij vertrouwden. Ze hadden alleen contant geld en contant geld was nu de baas.

Met twee dozen in zijn handen nam Peter de lift naar beneden, samen met twee junior partners, van wie er één, zo leek het, op het punt stond in huilen uit te barsten. Zoals de meesten van hen was ook hij ontslagen. Partners en werknemers die het een paar maanden eerder nog goed voor elkaar hadden, waren nu terug bij af. Peter noemde het de 'Slangen en Ladders' van het leven. Net als in het gelijknamige spel stond je het ene moment aan de top, in de stratosfeer, en lag je het volgende moment onder aan de ladder, plat op je bek. Het was Peter nog nooit eerder overkomen.

'Geef het niet op, Marshall,' zei Peter tegen een van de mannen. 'We zullen terugkeren.'

'Ik ga terug naar Ohio,' zei de junior partner met een depressieve blik, 'om voor mijn vader te werken in zijn fabriek. Het enige wat ik bezat waren Broadbank-aandelen.' Dat was de situatie waarin de meesten van hen zich bevonden. Ook zij die andere aandelen bezaten, wisten dat die niets meer waard waren.

'We zitten allemaal in hetzelfde schuitje,' zei Peter, vastbesloten positief te blijven, hoewel hij de afgelopen week zelf ook

vaak midden in de nacht door paniek was overvallen. Maar uiteindelijk moest er licht aan het eind van de tunnel zijn, ook al gingen ze op dat moment ten onder. Hij weigerde zich erdoor te laten verslaan. Het was erg, maar op een gegeven moment zou het weer beter worden.

Op de begane grond verliet Peter hen met een knikje. Hij zette de twee dozen achter in zijn auto, die hij voor het gebouw had geparkeerd. Hij gebruikte de Volvo stationwagen waarin hun huishoudelijke hulpen normaal altijd reden om boodschappen voor hen te doen. Hij was van plan om zijn andere auto's dat weekend naar een dealer in luxe tweedehandsauto's te brengen. Er zou een overschot aan dure auto's op de markt komen, maar hij zou blij zijn met alles wat hij ervoor kon krijgen. Hij had zijn Ferrari die week te koop gezet op internet en Alana had gehuild toen hij tegen haar had gezegd dat ze haar Bentley moest opgeven. Er was op dat moment geen ruimte voor luxe in hun leven.

Hij droeg nog vier dozen naar beneden en wierp een laatste blik op zijn kantoor, zich afvragend wanneer hij ooit weer zo'n prachtig kantoor zou hebben. Misschien wel nooit. Misschien zou hij nooit terugkeren. Misschien was het echt voorbij, zoals iedereen vreesde. Hij voelde een golf van angst door zich heen trekken, draaide zich om en liep weg. Hij ging nog even langs bij twee partners, maar iedereen van wie hij afscheid wilde nemen, was al vertrokken. De komende weken zouden er vergaderingen worden gehouden over de voortgang van hun faillissement, maar op dat moment verliet iedereen het zinkende schip en was iedereen alleen met zichzelf bezig.

Peter was stil toen hij voor de laatste keer de lift naar beneden nam. Hij was een lange, atletisch gebouwde man, die er jonger uitzag dan hij was. Hij tenniste veel in het weekend, trainde met een personal trainer in de fitnessruimte die hij had laten bouwen in zijn appartement en hij was slank en fit. Hij

had een paar stroken grijs in zijn zandkleurige haar, maar die vielen niet op. Hij zag eruit als de perfecte, typisch Amerikaanse jongen. Hoewel hij nu al jaren een buitengewoon succesvol man was, was dat in zijn jeugd heel anders geweest. Hij had zich toen een mislukkeling gevoeld en zo werd hij ook behandeld. Hij was het zwarte schaap van de familie, in tegenstelling tot zijn perfecte twee-eiige tweelingbroer, die hun ouders adoreerden.

Peter was de nachtmerrie van iedere ouder: een slimme, knappe jongen die het heel slecht deed op school en zich voortdurend in de nesten werkte en werd geschorst of een proeftijd kreeg vanwege zijn gedrag of zijn waardeloze cijfers. Een nooit vastgestelde dyslexie had bijna zijn hele jeugd verwoest. Zijn klasgenoten noemden hem dom, leraren raakten gefrustreerd door hem en gaven het uiteindelijk op, en zowel Peter als zijn ouders begrepen niet waarom hij problemen had op school. Zijn ouders waren intelligent en hoogopgeleid en Peter leek slim te zijn, maar hij werd er altijd van beschuldigd dat hij niet zijn best deed en lui was, en hij werd gestraft als hij zijn huiswerk niet af had. Hij kon zelf ook niet verklaren waarom hij de letters op de pagina en de aanwijzingen die hij kreeg niet begreep. Hij strafte de jongens die hem belachelijk maakten met zijn vuisten. Op de basisschool kwam hij regelmatig thuis van school met een gescheurd t-shirt en een blauw oog, terwijl zijn schoolprestaties steeds slechter werden. Op de middelbare school nam hij een onverschillige, vijandige en arrogante houding aan om zijn gevoel van mislukking en incompetentie te verhullen.

Intussen was zijn broer Michael in elk opzicht een schoolvoorbeeld. Hij was niet zo knap als Peter, die in sommige opzichten zelfs oogverblindend was. Hij was minder lang, steviger en stiller dan Peter. Hun moeder zei altijd dat Peter een grote ster zou kunnen worden als hij zijn huiswerk zou doen en zich zou gedragen. Michael was altijd betrouwbaar en beleefd, maak-

te altijd braaf zijn huiswerk en haalde hoge cijfers. Ze hoefden zich nooit zorgen te maken over Michael. Het was Peter die iedere keer bijna hun hart brak als hij weer faalde. Michael stond altijd stilletjes aan de zijlijn te wijzen naar Peter, die er niet in slaagde te doen wat er van hem werd verwacht of zich te beheersen. Michael hitste Peter op als niemand keek, zodat hij kwaad werd, en in die uitzonderlijke gevallen waarin Michael iets had gedaan wat niet mocht, zorgde hij ervoor dat Peter de schuld kreeg. Voor hun ouders en leraren sprak het vanzelf dat Michael onschuldig was en Peter de schuldige partij. Tegen de tijd dat hun middelbareschooltijd erop zat, maakte Peter zijn ouders wanhopig. Zijn kinderlijke driftbuien hadden plaatsgemaakt voor puberale woedeaanvallen, die voortkwamen uit de ondraaglijke frustratie waarmee hij achttien jaar lang had geleefd. Het lukte hem niet de goedkeuring van zijn ouders, of van wie dan ook, te krijgen, dus had hij zijn pogingen daartoe opgegeven en deed hij überhaupt niet meer wat er van hem werd verwacht. Hij en zijn broer waren tegen die tijd gezworen vijanden en Peter zag hem als de oorzaak van bijna al zijn ellende. Peter kon nooit aan hem tippen. Iedereen was dan ook verbijsterd toen Peter naar de universiteit ging. Hij had één toegewijde leraar die een lovende aanbeveling voor hem had geschreven, waarin hij benadrukte dat achter de slechte cijfers en veelbewogen schoolcarrière een opmerkelijk slimme, creatieve jongeman schuilging die zijn problemen op een dag zou overwinnen. Hij noemde hem een 'laatbloeier', wat het aardigste was wat iemand ooit over hem had gezegd, en verzekerde de universiteit die hem had aangenomen dat hij hen ooit trots zou maken.

Toen hij eenmaal studeerde, veranderde Peters leven volledig. Een leraar Engels ontfermde zich over hem: hij zag in dat Peters slechte cijfers niet waren te wijten aan luiheid en hij liet hem uitvoerig testen. Als een spook in de mist waarvan niemand ooit eerder het bestaan had vermoed, kwam eindelijk

aan het licht wat hem al die tijd zoveel ellende had bezorgd: er werd dyslexie vastgesteld. De leraar die hem had laten testen, werd zijn mentor en begeleidde hem zijn hele studietijd persoonlijk. De resultaten waren opmerkelijk en Peter stond zelf perplex over zijn prestaties.

Peter wilde niets liever dan indruk maken op zijn ouders en van hen de goedkeuring krijgen die alleen zijn broer al die jaren had gekregen. Maar tegen die tijd waren zijn ouders alleen nog maar in staat opluchting te voelen als het om Peter ging. Michael voelde zich op zijn beurt bedreigd door Peters plotse-linge goede prestaties en kon er niet vaak genoeg op wijzen dat zijn succes op de universiteit alleen maar bevestigde hoe lui Peter al die jaren daarvoor was geweest. Als hij in staat was tijdens zijn studie goede resultaten te behalen, waarom kon hij dat dan niet op de middelbare school? Zijn ouders konden het verlamme effect dat zijn dyslexie had gehad op zijn schooljaren niet verwerken en het lukte ze niet hem meer liefde en genegenheid te tonen dan daarvoor. Door zijn wilde, agressieve gedrag en regelmatige woedeaanvallen had hij te veel kapotgemaakt toen hij nog een jongen was. Hun gebrek aan vertrouwen in hem maakte hem nog vastberadener succesvol te worden toen hij eenmaal was afgestudeerd en hun voor eens en altijd te laten zien wat hij in zijn mars had. Plotseling wilde hij niets liever dan iedereen laten zien dat hij een 'ster' kon zijn, zoals zijn moeder altijd had geloofd toen hij nog een jongen was. Maar die tijd was allang voorbij, net als haar geloof in hem.

Het succes dat hij daarna had op de business school en zijn bliksemsnelle carrière op Wall Street waren geen verrassing voor zijn docenten op de universiteit. Zij hadden zijn overwel-digende motivatie en doorzettingsvermogen wel opgemerkt. Het was alleen een verrassing voor zijn broer en ouders, die nog steeds deden alsof ze verwachtten dat hij ieder moment

weer kon veranderen in de lastpak die hij vroeger was geweest. Hij kon hun vertrouwen niet meer terugwinnen en Peter was ervan overtuigd dat Michael hun angst om hem alleen maar aanwakkerde en hun herinneringen aan de ellende die hij hun zo lang had bezorgd, levend hield. 'Mensen veranderen niet,' had Michael hun vaak verzekerd, en hoewel zijn ouders graag wilden dat hij succesvol was, was hun vertrouwen in hem te veel geschaad en hun relatie met hem te gespannen tegen de tijd dat hij naar New York verhuisde. Hun leven met Michael was altijd zoveel makkelijker geweest, al sinds zijn geboorte. Peter had voor altijd het stempel 'probleemkind' gekregen, terwijl Michael de perfecte zoon was. Peter vond dat heel pijnlijk en had er veel moeite mee, en nadat hij was afgestudeerd ging hij nog maar zelden naar huis toen hij eenmaal beseftte dat ze zelfs toen nog bijna geen vertrouwen in hem hadden. Het was altijd Michael die ze geloofden, en waarom ook niet? Hij was altijd het perfecte, brave jongetje geweest, dat altijd had gedaan wat ze van hem verwachtten, in tegenstelling tot hun andere zoon, die elke dag thuiskwam van school met een nablijfbriefje en een bloedneus. Michael hield hun gedachten over Peter in stand en herinnerde hen er voortdurend aan dat mensen niet veranderen, en ze geloofden hem. Michael kreeg een nog hechtere band met hun ouders toen de broers eenmaal volwassen waren en hij leek ook veel meer op hen.

Hij studeerde net als hun vader geneeskunde, wat de band tussen hen nog meer versterkte. Na een korte carrière als anesthesist in Boston was hij uiteindelijk in zijn vaders voetsporen getreden. 'Dokter Pat', hun vader, was een vriendelijke platte-landsdokter die door iedereen werd aanbeden. Michael had zijn droom om anesthesist te zijn in een grote stad opgegeven en was teruggekeerd in de schoot van zijn familie om met zijn vader samen te werken. Het uiteindelijke doel was diens praktijk overnemen en net zo geliefd worden als zijn vader als huisarts

was geweest, door iedereen te helpen in dat kleine stadje in Massachusetts. Die rol bleek ook Michael op het lijf geschreven. Patiënten vonden hem nog aardiger dan zijn vader. Hij kon heel goed omgaan met kinderen en oude mensen, toonde eindeloos geduld en compassie met al zijn patiënten en stond altijd voor iedereen klaar.

Tegen de tijd dat Michael in de praktijk van hun vader ging werken, was Peter al zeer succesvol op Wall Street en ging hij bijna nooit meer naar huis. Hij probeerde niet langer zijn ouders mening over hem te veranderen, en zijn relatie met zijn tweelingbroer was een verloren zaak. Michael had hem te veel pijn gedaan, er hadden zich te veel nare voorvallen voorgedaan, en Peter verweet het vooral hem dat zijn ouders slecht over hem dachten. Michael had er te lang te veel energie in gestopt. De kloof tussen Peter en zijn familie was tegen die tijd te groot geworden en hij stopte zijn energie in andere dingen, zoals geld verdienen en een legende worden op Wall Street, niet voor hen, maar voor zichzelf. Hij maakte zichzelf wijs dat het hem niets meer kon schelen wat ze van hem dachten, en ze lieten hem inmiddels ook koud. Een onverschillige houding naar hen toe en hen zo weinig mogelijk zien waren een balsem voor zijn jarenlange pijn. Die enkele keer dat hij wel bij hen op bezoek ging, irriteerde het hem mateloos dat Michael deed alsof hij de gekwetste partij was geweest toen ze jong waren, terwijl het juist andersom was. Peter had altijd overal de schuld van gekregen, zelfs wanneer hij het niet had verdiend. Daar had Michael voor gezorgd.

Een van de ergste dingen die Peter had meegemaakt in zijn jeugd had plaatsgevonden toen ze twaalf jaar waren. De jongens hadden samen een heel lieve hond gehad, een ruige bastaard die half husky, half golden retriever was. Zijn vacht was bijna helemaal wit en hij leek op een wolf, en het grootste deel van de tijd was hij Peters trouwe metgezel. Toen ze twaalf wa-

ren, had hij hem in de zomer meegenomen naar een rivier waar ze met vrienden van de familie kampeerden. Scout, zo heette de hond, was Peter de rivier in gevolgd en werd meegevoerd door de stroming toen hij slechts een paar meter van hen vandaan zwom. Michael was het dichtst bij de hond geweest in een rubberbootje en Peter had naar hem geschreeuwd dat hij Scout bij zijn halsband moest grijpen, maar Michael had de hond voorbij laten drijven en geen hand uitgestoken. Scout stierf toen hij werd meegesleurd door een waterval, ondanks Peters wanhopige pogingen hem op tijd te bereiken. Peter was er kapot van geweest en toen ze naar huis gingen, had Michael tegen hun ouders gezegd dat het Peters schuld was geweest dat de hond was verdronken. Peter was te verdrietig geweest om ertegenin te gaan of uit te leggen wat er was gebeurd. Ze luis-terden toch nooit naar hem, alleen naar Michael, zelfs toen. Peter had het hem nooit vergeven. Voor hun ouders was het de zoveelste zonde die Peter in die tijd beging. Het gezin had maandenlang gerouwd om de hond, en Peter had daarna nooit meer een andere hond gewild. Wat Michael hun ouders ook had wijsgemaakt, de twee jongens wisten hoe het werkelijk zat. Maar hun ouders geloofden maar al te graag dat Michael de heilige en Peter de duivel was van de twee. Michael had aangeslagen geleken door het verlies van de hond, maar het was Peter die er maandenlang kapot van was geweest, zoals hij dat ook van zoveel andere dingen was geweest.

De ervaringen die Peter had opgedaan in zijn jeugd hadden hem vastberaden gemaakt het in zijn eentje te redden, zonder hulp van anderen. Daar was hij opmerkelijk goed in geslaagd, totdat zijn hele wereld plotseling was ingestort. Tot dat moment was Peter twintig jaar een ster geweest in zijn vakgebied. Hij had meer geld verdiend dan hij zich ooit had kunnen voorstellen. Zijn moeder had zijn successen gevolgd in de economiekaternen. Ze was blij voor hem, hoewel ze het af en toe

maar moeilijk kon geloven. En omdat ze hadden gelezen over het enorme fortuin dat hij had vergaard, hadden zijn ouders stilzwijgend besloten dat het geen zin had het beetje dat ze hadden gespaard na te laten aan Peter. Michael kon het veel beter gebruiken dan zijn geweldig succesvolle tweelingbroer. Michael was net als zijn vader een plattelandsdokter met een vrouw en twee kinderen, die het niet breed had. Peter was toen nog niet getrouwd en had meer dan genoeg geld. Als een symbolisch gebaar hadden ze Peter hun vakantiehuisje aan een nabijgelegen meer nagelaten.

Zijn vader had vlak voor zijn dood in een lange brief verklaard dat het water naar de zee dragen zou zijn als ze Peter geld nalieten, en ze hadden toch maar heel weinig. Michael had het veel harder nodig dan hij. Daarom erfde Michael hun huis in Ware, Pats huisartsenpraktijk en het beetje geld dat ze hadden weten te sparen. Ze waren blij en trots op het feit dat Peter niets van hen nodig had, zo stond er in de brief. Ze hoopten dat hij blij zou zijn met het vakantiehuisje aan het meer als een teken van hun liefde voor hem.

Na de dood van hun vader waren er vervelende woorden gevallen tussen de broers, en opnieuw na de dood van hun moeder een jaar later, waarbij Peter zijn broer had verweten dat hij hun ouders zijn hele leven had gemanipuleerd en tegen hem had opgezet. Hij had het tot het einde aan toe gedaan.

Peter was nooit meer naar het vakantiehuisje toe gegaan nadat hij het had geërfd. Hij betaalde een plaatselijke makelaar een kleine vergoeding om het te onderhouden. Als kind had hij de zomers er doorgebracht. Hij had het nooit over zijn hart kunnen verkrijgen het te verkopen en het was ook bijna niets waard. Het had vooral een sentimentele waarde. De enige fijne herinneringen die hij had aan zijn jeugd hadden zich daar afgespeeld. In de jaren na het overlijden van hun ouders had Peter geen contact meer gehad met zijn broer. Tegenwoordig waren ze vijanden en

vreemdelingen voor elkaar. De voortdurende leugens en manipulaties van zijn broer toen ze kinderen waren, waarmee hij altijd impliceerde dat Peter degene was die de misdaden had begaan, hoe onbenullig ze ook waren, hadden ervoor gezorgd dat Peter geen contact meer wilde met zijn familie en dat zijn ouders geen enkel vertrouwen meer in hem hadden. Hij was slechts eenmaal aan het sterfbed van zijn moeder geweest voordat ze overleed. Nu voelde hij zich daar schuldig over en vond hij dat hij meer had moeten doen om de schade te herstellen. Maar Michael was vastbesloten geweest om Peter overal buiten te houden, vooral buiten het hart van hun ouders, niet alleen hun testament, en daar was hij in geslaagd. Peter had hun liefde nooit meer kunnen terugwinnen na de mislukkingen in zijn jeugd. Zijn moeder was alleen maar boos op hem geweest en zijn vader had nooit geprobeerd hem te begrijpen. Doordat Michael hetzelfde beroep uitoefende als hun vader, hadden zij veel meer gemeen met elkaar, terwijl Peter er nooit in was geslaagd een band te krijgen met zijn vader. Peter was altijd alleen maar een grote teleurstelling voor hem geweest, en een probleem.

Peter had vijftien jaar lang geen contact gehad met zijn broer en was vijftien jaar niet thuis geweest, maar hij miste het niet. Het was een deel van zijn leven en een pijnlijke geschiedenis waarnaar hij nooit meer wilde terugkeren. Zeker niet nu hij weer één grote mislukkelling was. Nu was Michael juist degene die succesvol was met zijn stabiele, kleinsteedse leven: de geliefde plattelandsdokter op wie iedereen gek was. Iedere keer dat Peter iemand tegenkwam met wie hij was opgegroeid en die onlangs naar New York was verhuisd, kreeg hij er alles over te horen. De heilige Michael, die Peters jeugd had verpest sinds hun geboorte. Hij was de permanente wig geweest tussen hun ouders en Peter. Het was beschamend om het toe te moeten geven, maar Peter had hem jarenlang gehaat en hij had geen enkele behoefte hem ooit weer te zien.